

Roman

Simone Foekens

ONVERVANGBAAR

Simone Foekens

Onvervangbaar

Uitgeverij Zomer & Keuning

*Lezen is dromen
met open ogen*

ISBN 9789401912167
ISBN e-book 9789401912174
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.simonefoekens.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

I

Dit wordt allemaal van hem.

Ooit.

Job steunt met zijn ellebogen op de reling van de omgang rond de fabriekshal en overziet de ruimte die vol staat met machines en lopende banden. Mensen zijn er maar weinig. De meeste machines zijn in bedrijf, sommige staan stil. Elke machine kan hij aan het geluid herkennen. Hij is hier opgegroeid, hij kent het bedrijf door en door, met zijn studie Bedrijfskunde heeft hij de punten op de i gezet. Hier hoort hij thuis, dit is zijn leven.

Rechts van hem transporteert een doorzichtige buis gele plastic doppen naar de machine recht onder hem, waar de flessen frisdrank gevuld maar open in verdwijnen en er aan het eind hermetisch afgedicht uit komen.

Met een ruk kijkt hij opzij als hij een raar geluid bij de spoelmachine hoort. Even hapert het systeem, en dan draait het verder alsof er niets aan de hand is. Daar moet naar gekeken worden, tekent hij voor zichzelf aan. Meteen schraapt hij het punt weer, want hij ziet dat hij niet de enige is die het haperen opgemerkt heeft. Er wordt al actie ondernomen. Hij knikt als Jonkers naar boven kijkt en hem ontdekt. Uit zijn gebaren begrijpt hij dat er waarschijnlijk niets loos is, maar dat hij dat – natuurlijk – voor de zekerheid wel controleert. Jonkers draagt gehoorbescherming op de werkvloer, dus roepen is zinloos en overbodig bovendien, daarom steekt hij zijn duim op. Dat gebaar is duidelijk genoeg.

De spoelmachine heeft te vaak kuren, denkt hij. Meestal zijn ze vrij vlot te verhelpen, maar toch stagneert elk voorvalletje het productieproces. Het is wachten op het moment dat er een grote storing optreedt, en dan kunnen ze deze productiestraat misschien dagen niet gebruiken. Onwillekeurig fronst hij zijn wenkbrauwen bij de gedachte aan hoeveel geld het kost als een straat zo lang stil komt te liggen. Ze werken

met twee productiestraten en ze zijn niet altijd allebei tegelijk in bedrijf, maar wel heel regelmatig. Het is dus zeker niet gezegd dat de ene straat het moeiteloos van de andere over kan nemen. Als zijn vader dat nu maar eens wilde inzien!

Wanneer je ergens niet meer op kunt vertrouwen, moet je maatregelen nemen. Dat is zijn bedrijfsfilosofie. Of het nu gaat om machines, producten of werknemers, als er aanhoudend incidenten zijn, dan wordt het tijd eens serieus achter je oor te gaan krabben. Helaas denkt zijn vader daar heel anders over. Wat werkt, werkt. Dat is zijn strategie. Zegt hij. Alsmar veranderen kost veel tijd en bergen met geld. Waarom zou je een machine geheel of gedeeltelijk vervangen als je het ook redt met kleine, snelle reparaties?

‘Jouw plannen kosten alleen maar geld, jongen,’ had zijn vader een uur geleden nog gezegd.

‘Dat heet investeren, pa,’ had hij tegengeworpen. ‘Ook die kleine reparaties leggen het proces even stil en kosten dus tijd. En ergernis. En de kans op een grote storing wordt met elke hapering groter. Waarom zouden we niet tijdig maatregelen nemen nu we er nog rustig over na kunnen denken in plaats van te wachten tot we halsoverkop beslissingen moeten nemen over zo’n grote aanschaf? Bovendien kunnen we dan ook moderniseren en daarmee de productie verder opvoeren. Nu de markt weer aantrekt, wordt de vraag ook groter.’

‘Jongen, jongen,’ had zijn vader hoofdschuddend gezegd. ‘Is dit wat je geleerd hebt op de universiteit?’

Hij had zijn lippen op elkaar geklemd en kortaf gezegd: ‘Best. Jouw keuze!’ Hij had niet uitgesproken dat hij heus wel wist dat zijn vader niet graag naar de ideeën van anderen luistert, zelfs niet als die ander zijn eigen zoon en beoogde opvolger is. Zijn vader is een Einzelgänger, en een behoorlijk eigenwijze ook.

En nu staat hij op de omgang, leunend op de reling, de hal overziend die zijn koninkrijk zou worden. Voor een deel althans. Maar niets is minder waar. De voorgespiegelde taak-

verdeling is er nooit gekomen en gaat er ook niet komen. Dat beseft hij nu wel. Had hij zich dat maar eerder gerealiseerd! Pas als zijn vader zich terugtrekt, zal hij daadwerkelijk zeggenschap krijgen, vreest hij. Tot die tijd heeft hij in naam misschien een mooie functie, maar is hij in werkelijkheid niet meer dan de loopjongen van zijn vader.

Hij zucht en duwt zich met zijn armen op uit zijn gebogen houding. Goedbeschouwd had hij in de fabrieken in Duitsland en Engeland waar hij ervaring opgedaan heeft, meer verantwoordelijkheden en zeker meer inspraak dan hier. Waarom kan zijn vader niet loslaten en wat taken en verantwoordelijkheden aan hem overdragen? Met zijn eenendertig jaar, zijn werkervaring en zijn cum laude afgeronde studie is hij toch bepaald geen kleine jongen meer.

Kom, zijn uren voor vandaag zitten er ruimschoots op. Eens kijken of een van zijn vrienden in is voor een partijtje tennis of een potje squashen.

Job stapt lenig in zijn lage, rode sportwagen. Het is nog net te fris om de kap open te doen. Ja, de zoon van de directeur zijn heeft beslist ook zijn voordelen. Een gereserveerde parkeerplaats vlak bij de ingang en een riant salaris. Hij balt zijn handen tot vuisten en stompt tegen het stuur. Een riant salaris, want hij is het zoontje van de baas. Het zoontje dat geen verantwoordelijkheden mag nemen, het zoontje dat buiten veel beslissingen wordt gehouden, het zoontje dat voor spek en bonen een beetje mee mag doen, het zoontje dat dat verwen-de zoontje niet wil zijn!

Hij start de wagen en rijdt soepel naar het kapitale pand waar hij met zijn vader woont en dat omgeven wordt door een perfect onderhouden, parkachtige tuin. Geruisloos duwt hij de zware voordeur open en hij stapt de koele hal in met de geijkte wit-zwart geblokte plavuizen vloer. Een baan zonlicht valt op de sidetable waarop zilveren fotolijstjes smaakvol gegroepeerd zijn. Hij neemt een fraai bewerkt lijstje in zijn

hand en bekijkt het portret dat erin zit.

‘Mam,’ fluistert hij. ‘Was je nog maar hier, had ik je maar gekend, dan was alles vast anders.’

Vanachter de deur die naar de keuken leidt, klinkt het gerammel van pannen. Hij bijt op zijn lip en zet het lijstje neer. Met een paar grote stappen neemt hij de statige trap met de looper en de goudkleurige roeden. De westvleugel is zijn domein. Een grote zitkamer, van alle gemakken voorzien, een ruime slaapkamer met eigen badkamer. Zijn vrienden benijden hem om de luxe die hem omringt en die hem zomaar in de schoot wordt geworpen. ‘Je bent met een gouden lepel in je mond geboren,’ had een van hen weleens gezegd. ‘Wat zeg ik? Een gouden lepel, vork en mes!’ Ze snappen niet dat al die luxe hem juist eenzaam maakt, want hoe kun je eenzaam zijn als je genoeg geld hebt om te kopen en te doen wat je maar wilt?

Met zijn handen in de zakken van zijn pantalon staart hij over de prachtig aangelegde tuin, maar hij ziet er niets van. Vrienden kun je kopen, zeker! Hij hoeft maar te kikken of vrienden zwermen om hem heen. Op zijn berichtje in de WhatsApp-vriendengroep werd meteen gereageerd. Het gevolg is dat hij voor vanavond drie tennisbanen besproken heeft en ook dat hij nu al weet wie betalen mag. Dat is hij! Waarschijnlijk komt het grootste gedeelte van de drankjes ook voor zijn rekening. Samsam doen kennen ze niet. Job betaalt wel, hij heeft geld zat en anders zijn pa wel. En dat is ook zo. Zijn vader laat het graag breed hangen, dus voor een extra zakcentje kon en kan hij altijd aankloppen, al beseffen zijn vrienden niet dat hij dat allang niet meer doet.

‘Laat de mensen maar zien dat we er goed van kunnen leven,’ is de stelregel die zijn vader van diens vader overgenomen heeft. ‘Dat kweekt vertrouwen in de zaak.’

Dat daar, zijns inziens, grenzen aan zijn en dat je het ook kunt overdrijven, zegt Job niet eens meer.

Een kwartiertje later zit hij met zijn bord op schoot in zijn kamer voor de tv. Zo’n groot huis en dan nog in je eentje voor

de tv eten, denkt hij. Meteen schudt hij die gedachte van zich af. Hij heeft toch nooit een normaal gezinsleven gekend? Zijn moeder herinnert hij zich niet eens. Hij was vier toen ze overleed. Blijkbaar te jong om de herinnering aan haar vast te houden. Behalve de foto in de hal en een groot schilderij in de zitkamer beneden is er niets van zijn moeder terug te vinden in het huis. Het is ook al zo lang geleden. Hij is nu al ouder dan zij ooit geworden is. Bizar idee!

Hij richt zijn aandacht op de televisie waar een autoprogramma te zien is. Als hij het toetje weggelepeld heeft, stapelt hij alles op het grote dienblad waarop Nel, de huishoudster, het gebracht heeft. Hij heeft toch wel zin om te tennissen. En ach, geld moet rollen. Wie het laat rollen maakt niet uit, denkt hij bij zichzelf. Het zal in elk geval gezellig zijn.

Een paar uur later gooit hij zijn kleren uit en stapt onder de douche. Hij is opgeknapt van het tennissen. Drie van de vier partijen gewonnen, niet slecht, denkt hij terwijl hij zich inzeept. Gehuld in een boxershirt en een T-shirt waarvan de afbeelding vervaagd is, kijkt hij voor de tweede keer die dag uit over de tuin. Het is nu donker. Rondom het huis is hier en daar verlichting aangebracht, de rest is donker.

Zo is mijn toekomst ook, denkt hij. Wat direct voor me ligt, zie ik wel, maar wat komt daarna? Wat is mijn weg daarin?

Hij stapt op het kleine balkon dat aan de slaapkamer grenst. Het is koud. Te koud voor zijn kledij, maar hij negeert het. Hij kijkt omhoog, zoekt naar de maan en de sterren. Het is bewolkt, soms piept de maan even tevoorschijn en laten sterren zich een moment zien. Zijn hand wrijft over de verbleekte afbeelding op zijn shirt. Waar hij dat gekocht heeft, dáár was pas een sterrenhemel te zien!

‘De mooiste tijd van mijn leven,’ denkt hij hardop. Backpacken met zo min mogelijk bagage en proberen te leven van wat je vindt, krijgt of verdient. Het waren de mooiste jaren van zijn leven! Hij zucht en draait zich om om naar bin-

nen te gaan. Hij raakt zijn zwart met grijze rugzak aan die aan een spijker aan de muur van zijn slaapkamer hangt als een herinnering aan mooie tijden. Als het aan zijn vader ligt, gebruikt hij die rugzak nooit meer.

‘De wilde haren zijn er nu wel af, jongen,’ vond zijn vader toen hij vorig jaar terugkwam uit Australië.

Toen heeft hij hem gelijk gegeven en hij trok braaf iedere dag een pak aan, liep op krakende nette schoenen en schoor zich elke dag. Zijn hand gaat door zijn haren. Ze zijn alweer te lang naar zijn vaders zin. Hij grijnst. Uit Australië kwam hij terug met een baard van bijna een week en met zijn haar in een staartje. Hij had zich de hele reis verheugd op het gezicht van zijn vader en werd daarin niet teleurgesteld.

De volgende dag zat hij al met een gladde kin en zonder bakkebaarden bij de door zijn vader aanbevolen kapper en werd hij in het keurslijf gedwongen. En hij liet zich dwingen. Was dit niet het moment waar hij al die jaren op afgestevend was? Meedraaien, zijn verantwoordelijkheid nemen in het bedrijf van zijn vader. Na zijn eindexamen vwo ging hij een jaar backpacken door Europa. Vervolgens begon hij aan zijn studie Bedrijfskunde en rondde die cum laude af. Snakkend naar ruimte besloot hij nog een jaar voor zichzelf te nemen en trok door Amerika. Van daaruit legde hij, gesteund door zijn vader, contacten met fabrieken in Duitsland en Engeland. Zowel in Duitsland als in Engeland heeft hij met veel plezier gewerkt in fabrieken die vergelijkbaar waren met Iris Drinks. Zo’n twee jaar geleden vond zijn vader dat hij zo zoetjesaan terug moest komen op honk. Nog één keer backpacken, had hij gedacht. Nog een laatste keer rondtrekken als de eerste de beste student, met net genoeg geld op zak en de vreemdste klusjes opknappend om aan wat extra’s te komen. Hij regelde het voordat zijn vader er een stokje voor kon steken.

‘Ga toch mee met zo’n avontuurlijke jongerenreis,’ had zijn vader ongeduldig gezegd.

Hij had geweigerd zonder uitleg te geven. Zulke reizen zul-

len best leuk zijn en zeker ook een schat aan nieuwe ervaringen brengen, maar bij zo'n groepsreis moet je nog naar anderen mans pijpen dansen. Je aan vooraf vastgestelde schema's houden. Niets voor hem! Af en toe heeft hij een excursie gedaan als het de enige manier was om te zien of te doen wat hij wilde of omdat bij zo'n excursie veel achtergrondinformatie gegeven wordt. Maar om twee of drie weken achter elkaar dat te doen... nee, dat was niet zijn idee. Nu heeft hij veel van de gewone mensen gezien, het leven zoals het is, geen opgeklopt toeristisch gedoe.

'Je bent eigenwijs,' had Andrés, die hij in Amerika ontmoet had, gezegd.

'Jij niet dan?' was zijn tegenvraag geweest.

Andrés had omhooggekeken naar de heldere hemel tjokvol sterren, in het Spaans een verzuchting geslaakt en in het Engels antwoord gegeven: 'Ja, ik ook.'

Ze lagen languit op hun rug. Wind ritselde door het gras en de bladeren. Geluiden verstomden toen de nacht viel. 'Dit is geluk,' had Andrés gezegd en Job voelde het precies zo.

'Dan maar eigenwijs,' had hij gezegd. Daarmee was Andrés van iemand die hij toevallig tegengekomen was een goede vriend geworden. Niet dat ze elkaar ooit zagen anders dan via Skype, want Andrés was verliefd geworden op een Amerikaans meisje met wie hij binnen vier maanden getrouwd was en woonde nu in de buurt van San Francisco. Andrés was eigenwijs gebleven en had zijn hart gevolgd. Hij niet. Hij had een aantal maanden in Australië rondgetrokken en was toen op honk teruggekeerd. Klaar om de fabriek te leiden, een deel ervan althans, zoals was afgesproken.

Hij zucht. Was hij maar in Engeland gebleven. Daar kwamen zijn talenten en vaardigheden veel beter tot hun recht. Daar wist ook niemand dat zijn vader stuitend rijk was. Daar was hij niet meer dan een ambitieuze jonge vent met een niet slecht salaris. De toelage die zijn vader maandelijks op zijn rekening stortte, raakte hij dan ook niet aan.

Job klopt op de matglazen deur. Hij slikt. Zijn vader zal niet blij zijn met wat hij te zeggen heeft.

‘Binnen,’ klinkt het.

Hij duwt met zijn platte hand tegen het matte glas, met zijn andere hand beweegt hij de deurknop omlaag. De deur gaat zwaar. Achter hem hoort hij tante Tineke. Een zachte zucht gevolgd door een kort lachje. Hij weet wel waarom. Tante Tineke werkt al jaren als secretaresse voor zijn vader. In ditzelfde kamertje heeft hij uren doorgebracht om zijn huiswerk te maken en te gamen. Hoe vaak is hij al niet gewaarschuwd om van dat glas af te blijven?

‘Ik blijf poetsen, jongen,’ had tante Tineke vroeger gezegd. Toen hij wat groter was, wees ze slechts naar de kast waarin een spuitflacon glasreiniger en een doos tissues stond. Hij zal het straks wel goedmaken.

‘Dag pa.’

Zijn vader kijkt op van de stapel papieren waar hij schijnbaar in verdiept was alsof hij een paar seconden geleden niet zelf ‘Binnen’ heeft gezegd.

‘Wat kom je doen?’ vraagt zijn vader. Een licht knikje is zijn begroeting.

‘Ik wilde het toch nog even hebben over die nieuwe flessluiting.’

‘Over een uurtje gaan we die officieel in gebruik nemen,’ zegt zijn vader terwijl hij zijn horloge raadpleegt. ‘Dan rollen de eerste vernieuwde flessen van de band,’ zegt hij trots.

‘Ja, dat weet ik.’ Hij zegt het zo geduldig en neutraal mogelijk. Hij moet voorkomen dat zijn vader zich aangevallen voelt. Het is zijn enige manier om de ramp die hij ziet aankomen af te wenden. Het heeft ook geen zin om voor de zoveelste keer zijn vader eraan te herinneren dat hij volgens de belofte van zijn vader op de hoogte had moeten zijn van dit besluit, sterker nog, hij had vanaf het begin bij de besluitvorming betrokken moeten zijn!

Vader Hendrik tikt met de pen die hij in zijn hand heeft

veelbetekenend op het papier. Ik heb het druk, ik ben hard aan het werk, je verdoet mijn tijd. Ik kom toch niet terug op mijn besluit. Dat is de boodschap. Job verstaat die uitstekend. Zijn vader is een meester in lichaamstaal en psychologische trucjes. Daarom neemt hij ook geen plaats in de stoel voor het bureau, hoewel Hendrik hem er met een uitnodigend gebaar op wijst. In die stoel zit je namelijk altijd iets lager dan Hendrik zelf, waardoor Hendrik zijn positie bij voorbaat al versterkt. Job doet daarom of hij het gebaar niet opmerkt, al vermijdt hij het om vlak voor het bureau te gaan staan en zich over te buigen naar zijn vader. Dan zou zijn vader zich bedreigd voelen en dichtklappen. Daarom leunt hij nonchalant tegen de vensterbank, alsof zijn hart niet sneller klopt dan normaal.

‘Pa, je hebt me de ontwerpen laten zien.’

‘En ze zijn prachtig,’ werpt Hendrik ertussen.

‘Ja, dat zijn ze ook,’ geeft Job toe. ‘Maar... ze zijn niet zo vernieuwend als je denkt. In Engeland zijn ze met eenzelfde concept voor een vernieuwende sluiting bezig geweest en met eenzelfde vormgeving en manier van werken. Ik heb het nagekeken. Dat is net met een vernieuwde fles op de markt gebracht. Daar zit octrooi op, in elk geval op de sluiting. En kijk eens naar het voorstel voor de nieuwe etiketten. Lijken die niet verdacht veel op elkaar?’

Hij haalt een paar in vieren gevouwen papieren uit zijn zak, vouwt ze open en geeft ze aan zijn vader.

‘Weet je zeker dat het safe is wat jullie gaan doen? Is het in orde met alle rechten en dat soort dingen?’

‘Ja, jongen, natuurlijk,’ zegt Hendrik ongeduldig met zijn hand wuivend. ‘Wat denk je? Dat ik zomaar in het wilde weg besluiten neem?’

Job slikt de woorden ‘Daar lijkt het verdacht veel op’ in. ‘Nee, natuurlijk niet, maar geloof me nou maar. Ergens klopt dit niet.’ Hij steekt zijn hand op omdat Hendrik hem in de rede wil vallen. ‘Nee, ik zeg niet dat het aan jullie ligt, maar ik ben

bang dat jullie wel het slachtoffer worden van een gemeen spelletje.'

'Ach Job, kom op, je bent te oud voor die cowboyverhalen,' wuift Hendrik hem weg. 'We zijn een kleine frisdrankfabrikant. Geen Apple, Unilever of Urenco, waar men vuurbang moet zijn voor bedrijfsspionage.'

'Dit is ook geen bedrijfsspio...' reageert Job, maar zijn vader kucht en wijst gebiedend naar de deur.

Zonder de matglazen ruit aan te raken, verlaat Job de kamer. Tante Tineke doet alsof ze niets gehoord heeft, maar hij weet dat ze misschien niet woordelijk meegekregen heeft wat er gezegd is, maar dat ze heus wel doorheeft dat het geen vriendschappelijk gesprek was. Zwijgend pakt hij de glasreiniger en een paar doekjes. Hij sprayt wat van de vloeistof op de ruit en poetst die nauwkeurig schoon en droog.

'Je bent niets veranderd,' merkt tante Tineke op als hij met een kleine glimlach de gebruikte doekjes in de prullenbak gooit.

'Sommige dingen blijven hetzelfde,' beaamt hij. Ze weten allebei dat hij niet alleen doelt op de handafdrukken die hij steeds weer op de ruit maakt, maar ook op de steeds terugkerende onenigheid met zijn vader. Hij trekt een stoel bij het bureau en ploft erop neer.

'Wat is dat toch dat we altijd een tegenovergestelde mening schijnen te hebben?' zucht hij. 'En dat hij alles achter mijn rug om besluit?'

Als antwoord schuift tante Tineke de pot met snoepjes die ze altijd op de hoek van haar bureau heeft staan, naar hem toe.

'Dat is geen oplossing meer, tante Tineke,' glimlacht hij, maar zijn ogen doen niet mee.

'Ik weet het, Job, maar op de een of andere manier helpt het toch wel,' zegt ze.

Hij trekt het deksel van de glazen pot. Natuurlijk zitten er droptoffees in. Als klein jongetje was hij er al verzot op en troostte tante Tineke hem steevast bij elke tegenslag met een

droptoffe. Gevallen en een kapotte knie? Droptoffe erop en de pijn verdween als sneeuw voor de zon. Moeilijk huiswerk of een slecht cijfer gehaald? Een droptoffe deed wonderen.

En gek, ook nu knapt hij er meteen van op. Ook zo'n psychologisch dingetje, denkt hij grijnzend. Hij blaast een handkus naar tante Tineke en springt met een paar grote sprongen de trap af die naar de ontvangsthal leidt, de draaideur door en naar buiten. Een wandelingetje van vijf minuten brengt hem in het bos waar hij uit het zicht van de fabriek op een bankje gaat zitten, voorovergebogen met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn hoofd steunend in zijn handen.

Hij kan het tij niet keren. De beslissing is genomen. Wanneer? Misschien wel in de tijd dat hij in Engeland zat en de fabriek daar er ook mee bezig was. Al had hij daar meer bevoegdheden dan hier, bij die procedure is hij niet betrokken geweest. Voor zover hij weet, is deze nieuwe sluiting ontwikkeld door de fabriek in Engeland en zijn zij degenen die er octrooi op aangevraagd hebben. Wat hij wel zeker weet, is dat Kay hem verzekerd heeft dat zelfs de grote frisdrankfabrikanten niet meer om hen heen konden. Hoe kan zijn vader dan precies dezelfde flessendop gaan gebruiken? Hij geeft het bankje een flinke mep. Natuurlijk probeert hij zijn vader op andere gedachten te brengen, maar zijn vaders wil is wet, uiteindelijk stemt iedereen die een stem heeft in met zijn wensen. Dictator, denkt Job. Alleenheerser in zijn eigen rijk, met een bedrijfsvoering die nauwelijks meer van deze tijd is... tot het fout gaat. Dan weet zijn vader niet hoe snel hij een zondebok aan moet wijzen. Hij hoeft er alleen maar aan te denken wat er gebeurde toen zijn vader een receptuurverandering doordramde. Ook daar werd hij niet bij betrokken, maar toen zat hij nog in de laatste fase van zijn studie en vond hij het niet zo gek dat hij nog niet overal bij betrokken was. De verkopen liepen dramatisch terug, maar palief waste zijn handen in onschuld. Er werden zondebokken aangewezen en weggestuurd. Een van hen is hij tijdens zijn periode in Duitsland

tegegekomen. Na veel aandringen heeft die toen zijn kant van het verhaal verteld. En nu dit...

Het voelt als een lawine die recht op hem afkomt en die hij met geen mogelijkheid kan ontwijken of tegenhouden. Waarom ziet zijn vader, waarom ziet niemand dat het niet uniek is wat ze doen? Dat ze gewild of ongewild andermans concepten kopiëren? Daar moet een juridische strijd over komen, dat kan niet anders. De media zullen er lucht van krijgen en het zal Iris Drinks niet ten goede komen. Zou nu echt niemand dat nagekeken hebben? En is nu niemand op de hoogte van het laatste nieuws van de binnen- en buitenlandse concurrenten? Het lijkt er verdacht veel op. Maar dat kan toch niet? Zo kortzichtig is toch niemand meer? Die ontwikkelaar, of wie dan ook met zijn vader gesproken heeft, moet wel een heel goed praatje hebben om zijn vader en ook de directieleden te laten geloven dat het allemaal prima in orde is. Wat wil hij het graag mis hebben! Zijn vader mag hem er dan de rest van het jaar om uitlachen. Dat heeft hij er graag voor over, want nu...

Met een zucht constateert hij dat er maar één weg is die hij volgen kan. Gehaast loopt hij terug, hij neemt de trap, registreert automatisch dat tante Tineke niet op haar plek zit, klopt op de deur en opent die meteen.

Verstoord kijkt zijn vader op. 'Wat is er? Brand? Ik heb nu geen tijd voor je.'

'Dat weet ik,' zegt Job haastig. 'Ik wilde alleen nog maar even duidelijk aangeven dat ik het er niet mee eens ben en dat ik me beraden zal op wat mijn volgende stappen zijn. Ik zal zo meteen dan ook niet bij de productie van de eerste flessen met de nieuwe dop zijn.'

Hendrik knikt alleen.

'Echt, pa...' zegt Job dan toch smekend terwijl hij zich zo voorgenomen had koel en zakelijk te blijven.

Hendrik maakt verveeld een wegzuivend gebaar en dan sluit Job de deur. Hij loopt naar zijn eigen kantoortje aan het eind van de gang en begint de post door te nemen die op een

stapeltje op zijn bureau ligt. Het lijkt of de tijd kruipt. Hij vertikt het om weer naar zijn vaders kantoor te gaan en te vragen hoe het is gegaan, evengoed als hij weet dat zijn vader het vertikt om het hem te vertellen zonder dat hij erom vraagt. Het maakt niet uit, houdt hij zichzelf voor. Het zal heus niet op het laatste moment afgeblazen worden, al zou dat zijns inziens veruit het verstandigste zijn. Of hij om vier uur bij zijn vaders kantoor aanklopt of pas thuis hoort hoe geweldig de nieuwe flessen van Iris Drinks nu worden, het maakt niet uit. De kogel is toch door de kerk.

In het grote huis waar ze meestal niet tegelijk zijn om te dineren, kan het gebeuren dat ze elkaar dagenlang niet tegenkomen, daarom kan hij zichzelf er toch niet van weerhouden om aan het eind van de middag op het kantoor van zijn vader te kijken. Zowel zijn vader als tante Tineke is overduidelijk al vertrokken. Misschien treft hij hem nu wel thuis.

Deze keer merkt hij niets van de zoele voorjaarswind en bestuurt hij zijn auto op de automatische piloot. Zodra hij de garagedeuren elektrisch open laat gaan, weet hij het al. Zijn vader is niet thuis. De zilvergrijze BMW staat niet op de opritrijlaan en ook niet in de garage. Waar hij dan is? Het kan zoveel zijn. Van een zakendiner tot een bridgedrive of de Rotary. Ook Nel weet niet waar zijn vader is. 'Meneer heeft doorgegeven niet hier te dineren,' zegt ze schouderophalend.

De wereld krijgt honderdduizend kleuren als ze de liefde van haar leven ontmoet

Als de jonge Elvira tijdens een avondje uit zocht met een getrouwde man, komt haar leven op zijn kop te staan. Hoewel hij er zelf ook bij was, weet hij het zo te draaien dat het allemaal haar schuld is. Elvira begrijpt dat ze fout is geweest en betuigt spijt, maar ze vindt nauwelijks gehoor omdat John eerder was met zijn versie van het verhaal en mensen hun oordeel al klaar hebben. Dan ontmoet ze Job, en al snel blijkt dat hij haar een heleboel kan leren over het leven, en vooral dat niets ooit zwart-wit is. Het voelt alsof ze eindelijk iemand heeft gevonden met wie ze een onverbreekelijke band heeft.

Simone Foekens won in 2017 de Valentijnprijs met *Schelpenwit*. Ze heeft sindsdien natuurlijk niet stilgezeten. *Onvervangbaar* is weer minstens zo'n ontroerende en prachtig geschreven roman.

Z&K

ISBN 978 94 0191 216 7 NUR 344

9 789401 912167

www.romanserie.nl